

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **B. T. (T.)**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 czerwca 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt IV KA 552/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1149/22,

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić skargę;**

2. **obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

B. T. został oskarżony o to, że:

1. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze, aby G. K. Prezes Zarządu L. sp. z o. o. z siedzibą w L.1 dokonał czynu zabronionego, polegającego na urządzaniu i prowadzeniu gier na automatach wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz. U. 2019 r., poz. 847 ze zm.), w

szczegółności naruszając art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, swoim zachowaniem ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu C. sp. z o.o. z siedzibą w L.1 i będąc z tego tytułu na podstawie prawa osobą uprawnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych tego podmiotu, odpłatnie udostępnił lokal bez nazwy w L.1 przy ul. K. oraz zatrudnił pracowników obsługujących ten lokal, pomagając w ten sposób G. K. Prezesowi Zarządu Spółki L. w urządzaniu i prowadzeniu w tym lokalu - w okresie od 01.04.2019 r. do 09.07.2020 r. - gier o charakterze losowym, organizowanych w celach komercyjnych, na automatach do gier hazardowych F. nr [...], F.1 nr [...]1 oraz E. nr [...], wypłacających wygrane w postaci środków pieniężnych, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

2. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu „C.” Sp. z o. o. w L.1, będąc z tego tytułu na podstawie prawa osobą uprawnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych tego podmiotu, w lokalu bez nazwy, znajdującym się przy ulicy W. w P., w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 10 marca 2020 r., pomagał G. K. prezesowi zarządu „L. ” Sp. z o. o., w prowadzeniu w tym lokalu gier hazardowych, organizowanych w celach komercyjnych na 6 automatach do gier o nazwach: E.1 nr [...]1, T. nr [...], H. nr [...] F. nr [...], F.1 nr [...]1, F.2 nr [...]2 wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz. U. 2019 r., poz. 847 ze zm.), w szczególności naruszając art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1149/22, Sąd Rejonowy w Legnicy uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Po rozpoznaniu apelacji Naczelnika [...] Urzędu Celno – Skarbowego w W., pełnomocnika interwenienta oraz obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 552/23, uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do B. T. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Legnicy.

Skargę na orzeczenie Sądu *ad quem* złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił naruszenie m. in. przepisu art. 454 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., gdyż zdaniem skarżącego nie zachodziła konieczność wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem wbrew twierdzeniu jej autora, Sąd odwoławczy, wydając wyrok kasatoryjny, nie naruszył art. 437 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.). Zgodnie z treścią pierwszego z tych przepisów uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w przepisach art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W konsekwencji ramy postępowania skargowego są nader wąsko zakreślone, czego autor przedmiotowej skargi zdaje się nie dostrzegać. Jedynym zadaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego jest zbadanie - stosownie do podanej przyczyny wydania takiego wyroku - czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., czy sąd odwoławczy uchylił wyrok, mimo braku określonej w art. 454 § 1 k.p.k. przeszkody do wydania wyroku zmieniającego, względnie czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.). Jeżeli jako przyczynę wydania wyroku kasatoryjnego wskazano niedopuszczalność skazania oskarżonego przez sąd odwoławczy (przeszkoda określona w art. 454 k.p.k.), Sąd Najwyższy bada, czy zarazem w sposób stanowczy stwierdzono, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia skazanie, albowiem w przeciwnym wypadku, przy wyrażeniu poglądu, iż np. po dokonaniu pogłębionej oceny dowodów, względnie uzupełnieniu materiału dowodowego, jedynie rysuje się możliwość skazania, wydanie wyroku kasatoryjnego nie jest dopuszczalne (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018, nr 11, poz. 73). Nie jest zrozumiałe przytoczenie przez obrońcę wymienionej uchwały jako mającej wspierać skargę, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie wskazał na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego i wyraził pogląd dalej idący niż tylko o możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Natomiast w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na

wyrok sądu odwoławczego, odwołujący się do uregulowania zawartego w art. 454 § 1 k.p.k., nie jest zadaniem Sądu Najwyższego dokonanie oceny, czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, jak też czy sąd *ad quem* prawidłowo go ocenił, zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego i w konsekwencji uwzględnił wniesioną na niekorzyść oskarżonego apelację. Byłoby to bowiem równoznaczne z nadaniem skardze charakteru nieznaney ustawie „superapelacji” i przejęciem przez Sąd Najwyższy, który w istocie miałby ponownie oceniać zarzut apelacyjny, roli sądu odwoławczego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2019 r., II KS 11/18; z dnia 8 sierpnia 2019 r., II KS 12/19; z dnia 26 listopada 2021 r., V KS 29/21; z dnia 14 lipca 2022 r., III KS 44/22; z dnia 23 sierpnia 2022 r., IV KS 19/22 oraz z dnia 27 kwietnia 2023 r., IV KS 13/23).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd Okręgowy właśnie z powodu konieczności respektowania ujętego w art. 454 § 1 k.p.k. zakazu skazania przez sąd odwoławczy oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, wydał wyrok kasatoryjny. Doszedł do przekonania, że ocena kompletu dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy, była powierzchowna i nie uwzględniała dodatkowych, istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego faktów. Zaznaczył Sąd drugiej instancji, że podziela zarzuty oskarżyciela publicznego, iż Sąd meriti błędnie uznał, że oskarżonemu nie można przypisać winy i sprawstwa zarzuconych mu przestępstw oraz należycie uzasadnił swoje w tej kwestii stanowisko. Zostało jednoznacznie wskazane i wykazane, że procedowanie w Sądzie Rejonowym musi być ponowione.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy skargę oddalił, a nadto obciążył oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

[J.J.]

[ms]

